

Juryrapport Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs Editie Maastricht 2017

Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs

Dit jaar wordt de Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs voor de vijfde keer in Maastricht uitgereikt.

De prijs wordt jaarlijks toegekend, beurtelings aan een kunstenaar uit Maastricht of uit Leiden.

Dit jaar komt voor de tiende keer een kunstenaar onder de 36 jaar, met een aantoonbare relatie tot Maastricht, in aanmerking. Eerder wonnen *Ruchama Noorda* (Leiden 2007), *Kristin Posehn* (Maastricht 2009), *Thomas Raat* (Leiden 2010), *Keetje Mans* (Maastricht 2011), *Maarten Overdijk* (Leiden 2012), *Tanja Ritterbex* (Maastricht 2013), *Margot Zweers* (Leiden 2014), *Charlotte Lagro* (Maastricht 2015) en *Emma van Noort* (Leiden 2016) de Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs.

De Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs is ingesteld om de ontwikkeling van jonge, talentvolle kunstenaars te stimuleren. De prijs bestaat uit een bedrag van € 2500 en een bronzen penning, ontworpen door Lucie Leene, in een door Floor Spigt ontworpen etui.

De inzendingen, bestaande uit max. tien afbeeldingen van het werk, CV, een toelichting op het werk en de relatie met Maastricht, werden bekeken en beoordeeld door een vakjury.

Uit een (bijna) recordaantal van 25 inzendingen koos de jury, bestaande uit *Paula van den Bosch*, (conservator hedendaagse kunst Bonnefantenmuseum, Maastricht), *Peter Fransman* (senior beleidsadviseur, Sittard/Geleen en vm directeur Museum Het Domein), *Ad Himmelreich* (conservator Gouvernement aan de Maas/Provincie Limburg), *Charlotte Lagro* (prijswinnaar in 2015) en *Catharien Romijn* (curator DSM Collectie), de drie genomineerden voor de Hermine van Bers Beeldende Kunstprijs 2017 (in alfabetische volgorde):

Emile Hermans, Elke Lutgerink en Mike Moonen.

Bij de beoordeling van de inzendingen maakt de jury de volgende kanttekening. De aanwezigheid van instituten als de Jan van Eyck Academie en de Universiteit Maastricht verklaart deels de internationale samenstelling van de groep kunstenaars bij deze editie. Voor de jury blijft - naast de artistieke context - de binding met de stad een criterium dat sterk meegewogen wordt.

Emile Hermans (1988)

Emile Hermans, eind twintiger, verrast met zijn gebruik van materialen. In het werk *'Love is Knots'* vormt een elektriciteitskabel een geometrisch patroon tegen de muur. De titel verwijst niet alleen naar verstrengeling d.m.v. knopen maar ook naar (knots-)gek. Een elektriciteitssnoer ziet hij als een lijn en in een installatie met pilletjes geeft hij de tekens van de Zodiac weer.

Met dit soort werk onderzoekt Emile zonder enige pretentie de overeenkomsten tussen objecten en het oneindige universum. De filosofische aard van zijn werk omarmt hij, maar hij steekt er net zo graag de draak mee. Dat maakt het werk verfrissend en gevat. Zijn composities ogen in goede zin van het woord esthetisch. Voor zijn installaties maakt Emile gebruik van eigentijdse media -niet als middel maar als materiaal. Daarmee toont hij een blik op de wereld en verbindt daaraan ideeën over globalisering, zoals in het werk ***"the world is flat #screen" (2015)***.

De installaties zijn conceptueel van aard, cinematografisch in belevingsvorm, minimaal en subtiel te noemen. Binnen de diversiteit van het nog prille werk is consistentie aanwezig. De krachtige en lichte beeldtaal en duidelijke richting waarin hij zich ontwikkelt laten de jury zien dat Emile een kunstenaar is die met verbeeldingskracht, ideeën en minimale middelen indruk kan maken. Een kunstenaar van deze tijd, iemand om in de gaten te houden.

Elke Lutgerink (1982)

Elke Lutgerink, halfdertiger, studeerde af aan de Academie Beeldende Kunsten Maastricht, aan de afdeling Mode, echter, haar werk verhoudt zich tot zowel tot de beeldende kunst als tot mode. Wat dat betreft was dat een natuurlijk vervolg op haar afstudeerwerk dat ook deze combinatie in zich had. Het dieren- en plantenrijk vormt een belangrijk uitgangspunt. De soms duistere maar ook feeëriek werken tonen een vastberaden en eigenzinnige kunstenaar die vakmanschap en vindingrijkheid combineert. In deze tot nadenken stemmende kunstwerken vormt de inwisselbaarheid van ons eigen lichaam en de wereld om ons heen een terugkerend thema.

Elke beweegt zich - zowel in gebruik van materialen als inhoudelijk - steeds op grensvlakken. De intensiteit van het maakproces en de ongelooflijke detaillering en precisie van de uitvoering resulteert in werken die in hun wisselwerking tussen mode en beeldende kunst een volstrekt eigen wereld weten op te roepen. Zij neemt stelling, haar werk is intrigerend en origineel. De jury kijkt met vertrouwen uit naar de volgende stappen in haar ontwikkeling.

Mike Moonen (1990)

Bij het werk van de 27-jarige Mike Moonen passen omschrijvingen als uitbundig, stoer, speels en veel humor. Maar het laat zich eigenlijk nog het beste omschrijven als... het werk van Mike Moonen.

Mike is beeldend kunstenaar en producer. Alles gebeurt door elkaar heen. Wild en gretig zoekt hij naar objecten, knipsels, plaatjes en geluiden die, ontleed en weer aan elkaar gemonteerd, een plaats krijgen in zijn universum bijeengehouden door een intuïtieve, maar vlijmscherpe logica. Een hoofd van een mannequin-pop in het zand met twintig verschillende petjes op elkaar. Een ruimte vol vaasjes met bloemen en een reusachtige opblaaspop in een auto: het zijn slechts elementen uit de wereld van Mike, die tegelijkertijd vanzelfsprekend en onnavolgbaar is.

In het gebruik van verschillende media toont Mike een open oog voor de wereld om hem heen. Hij vergaart alledaagse objecten en beelden waar andere mensen aan voorbij lopen. Zo verzamelde hij voor zijn werk in *Rumour Has It* op allerlei locaties wc-papiertjes en verwerkte hij deze in een nieuw kunstwerk. Zijn werk is ogenschijnlijk eenvoudig en banaal, maar getuigt van talent en ambitie. De uitkomst kan poëtisch zijn of ontregelen of beide. Hij speelt een spel met verwachtingen, die van anderen maar ook die van hemzelf. Toeval houdt perfectie op afstand.

Laudatio

Emile Hermans, Elke Lutgerink en Mike Moonen: de jury is verheugd met deze drie zeer goede kandidaten en koos als winnaar, unaniem en vol lof:

Mike Moonen !!!

Ook in **2015** was Mike Moonen genomineerd: hij was “the new kid on the block”. Zijn werk werd toen geprezen onder meer vanwege de onverwachte ingevingen en vondsten, het ongebreidelde plezier en de onafhankelijke geest waarvan het werk getuigde. Mike 's werk verraste door zijn onbevangen omgang met materialen, media en bestaande beelden. Dat maakte nieuwsgierig naar de volgende stappen die hij inmiddels meer dan overtuigend heeft gezet.

Mike Moonen is volgens de jury verdiend winnaar dit jaar. De jury prijst de bijzonder sterke ontwikkeling in zijn werk van de afgelopen twee jaar. Hij maakt de verwachtingen waar, door in het recente werk telkens weer andere richtingen te exploreren zonder verlies van intensiteit en eigenheid. De jury heeft hoge verwachtingen van wat nog komen gaat.

PRINS BERNHARD
CULTUURFONDS

**KUNST
TOUR**